

Vanessa Steinacher

JAJA

Cartea a II-a din seria

Insula

București, 2025

CUPRINS

Alt Loc	8
Conectare	18
Insula	24
De la suflet la suflet	32
Din adâncul inimii	42
Faza de negare	47
Resemnare	63
Prima sesiune de vizionare	68
A doua sesiune de vizionare	74
A treia sesiune de vizionare	82
Viziune de ansamblu	92
Conștientizări	100
A patra sesiune de vizionare	105
Eliberare	114
Umbrele trecutului	124
Luminile trecutului	137
Regenerare	147
Pe calea speranței	153
Un nou început	162
Copiii dragi sufletelor noastre	169

Seria *Insula* a fost realizată în colaborare cu bunul meu prieten Bernardo Conde, căruia țin să-i mulțumesc pentru întregul parteneriat bazat pe respect, implicare și devotament, ce mi-a îmbogățit viața cu una dintre cele mai frumoase experiențe personale și profesionale pe care le-am trăit vreodată.

Dedic această a doua carte tuturor celor care se află în plin proces de vindecare și conștientizare în urma auto-sabotării și care au înțeles că orgoliul, egoismul și nevoia de putere sau de faimă sunt contrare legilor divine și ale dreptății.

Seria *Insula* este inspirată de doctrina filozofică a lui Allan Kardec.

Personajele și întâmplările din această carte sunt fictive.

Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este accidentală și neintenționată de autor.

Conectare

Privindu-i chipul obosit și bolnav de suferință, am simțit în adâncul inimii mele cum se instala iubirea pentru ea. În acel moment, reușind să-i descopăr cele mai ascunse cotloane ale sufletului, ca și cum aș fi avut în fața ochilor imaginile unei ecografii cu toate trăirile și durerile ei, cu lumina ascunsă dinlăuntru ei care părea că de abia aștepta să iasă la iveală, să crească precum cea mai frumoasă floare, iar mai apoi să strălucească pentru și în iubirea Tatălui nostru Atotputernic, în tot Universul, am simțit cât se putea de clar ce însemna iubirea paternă. Am trăit sentimentul unui tată care-și ia bebelușul neajutorat în brațe pentru prima dată. Odată cu acel sentiment, am primit confirmarea faptului că eram numit mentorul ei. Am ridicat apoi privirea către cele mai Înalte Insule și către Tatăl nostru ceresc. În acel moment, am simțit vibrația înaltă și îmbrățișarea bunului meu mentor, Elias, care venise special ca să mă felicite și să mă susțină, așa cum o făcea de obicei. Eram atât de bucuros de faptul că mi s-a permis să împărtășesc acel moment cu el! Mă simțeam atât de plin de recunoștință și onoare că mi se dădea încredere și că eram considerat capabil să am în grijă evoluția unui suflet, încât mi-au dat lacrimile.

— Tată minunat, promit să o protejez, să o ghidez și să o iubesc pentru eternitate, am șoptit, simțindu-mi ochii plini de lacrimi.

În acel moment, Jaja a deschis ochii. Mari, albaștri și tulburi. M-a privit pierdută, timp de câteva secunde, apoi a înghițit în sec.

— Bună dimineața, Jaja! i-am spus surâzând, încă emoționat de vestea pe care o promisem, dar și de privirea ei neajutorată.

Nu a răspuns nimic.

— Mă numesc Bernardo și sunt aici să te ajut.

După câteva secunde în care m-a privit fix, și-a dres glasul și a exclamat aferată:

— Onorată Instanță, domnul avocat bate câmpii, vă rog, opriți-l! E inadmisibil! Suntem într-o sală de judecată, nu pe maidan! Există probe și martori că acuzata a mințit instanța când a declarat că nu se afla în localitate la data decesului victimei!

— Așa este..., am răspuns în timp ce-i mângâiam ușor mâna.

— Totuși, tu ești unul dintre judecătorii pe care-i admir cel mai mult! Cum se poate ca tu, tocmai tu, care ești uns cu toate alifile, să crezi contrariul? Marco, uită-te la mine! Privește-mă în ochi! Spune-mi dacă m-am înșelat vreodată! Spune-mi! a exclamat Jaja. Ai văzut!? Niciodată, Marco! Niciodată! Îi miros pe ăștia de la distanță! Auzi, uită-te la mine: și să mor cu dreptatea în mână, îl bag pe psihopatul ăla în pușcărie, m-auzi?

Nu am răspuns.

— Mă auzi? a întrebat ca într-un țipăt.

— Te aud, Jaja. Sunt aici, am răspuns blând.

— Ce-ai crezut, cotoroașo? Că o să fiu sluga ta și c-o să vin să te îngrijesc la Madeira? C-o să bați din palme, iar eu o să mă execut, pentru că ești mama? Și să-mi și las cariera pentru tine sau cum? Halal mamă! Astfel de mamă nu doresc nici dușmanilor mei! M-ai chinuit și m-ai bătut de fiecare dată când s-a ivit ocazia, îți amintești? Ah, ai uitat! Mai bine așa, ce să spun!? Decât să crească copiii mei cu o bunică oribilă ca tine, mai bine mor acum, ai înțeles? Să te îngrijească statul sau cine-o vrea, nu-mi pasă! Stai departe de mine și vezi-ți de treaba ta!

În delirul ei firesc pentru acea etapă, Jaja reda frânturi din discuții reale din timpul vieții ei pământene. Atâta vreme cât nu intra în criză, era în regulă. I-am așezat palmele pe creștet și am intrat în rugăciune și transfer de energie pentru mintea ei tulburată de toată acea avalanșă de amintiri.

— Ce bine e..., a șoptit în timp ce zâmbea. Fetița mea, comoara mea! Uite, mergi! Mergi! Hai, hai la mama! Nu pot să cred! Prințesa mea merge! Hai, încă un pas! Bravo! a spus apoi bucuroasă, devenind somnolentă.

După câteva secunde de tăcere, a continuat răsând:

— Sigur că vreau să fiu soția ta, domnule arhitect! De ce te-ai gândit că nu aș vrea? Când am fost împreună la Paris și am intrat în magazinul acela de bijuterii de pe Champs, îți amintești că mă uitam la inele? Cam ce semnă crezi că încercam să-ți dau? Exact, dar nu te-ai prins, vezi? Oh, puiul mamei! Îmi pare atât de rău, dar chiar nu pot să ajung la serbarea ta de Crăciun... Mi-aș fi dorit foarte mult, dar sunt atât de ocupată cu cazul ăsta... Presa e cu ochii pe mine..., chiar nu pot. Da, știu că ți-am promis, dar înainte de ora zece nu am

cum să termin, deși mi-aș dori. Mi-aș dori... Mi-aș dori! Vreau să merg! a exclamat pufnind în plâns.

S-a ridicat apoi în șezut, m-a privit îndurerată și a spus:

— Onorată Instanță, vreau să merg la serbarea de Crăciun a fiului meu! Trebuie să merg! Altfel, îl pierd pentru totdeauna!

— Se admite...

— Se respinge? Nu, Nu! Se respinge din nou? Și anul trecut s-a respins! Și acum doi ani! Tot timpul s-a respins! Nu, nu, nu! a exclamat Jaja în hohote de plâns, semn că intra în criză.

Au început primele spasme. I-am chemat pe asistenți și pe Fernanda și, împreună, i-am aplicat tratamentul energetic. Se liniștea tot mai mult sub ochii noștri și după aproximativ o jumătate de oră, Jaja dormea adânc.

— Joana, Fábio, haideți să ne retragem! Ați făcut o treabă minunată, le-am spus apoi mulțumit.

Joana m-a privit îngrozită de scena care avusese loc și mi-a zis mirată:

— Dar nu am făcut nimic altceva decât să ne rugăm pentru protecția noastră, precum ai specificat!

I-am îmbrățișat pe amândoi și le-am spus zâmbind:

— Exact! Iar faptul că v-ați menținut concentrați și conectați în rugăciunea de protecție, fără să permiteți interferențelor locului în care ne aflăm să vă tulbure gândurile în vreun fel, este o confirmare pentru mine că Tatăl nostru cerească m-a binecuvântat cu doi asistenți foarte docili și devotați! Vor mai fi câteva episoade similare în următoarele zile, dar, cu tratamentele pe care le vom administra împreună, situația ei ar trebui să se îmbunătățească considerabil până la momentul plecării noastre pe Insulă.

Fábio m-a privit zâmbind și mi-a spus cu determinare în glas:

— Ne vom strădui să fim de ajutor pe tot parcursul procesului!

— Sunteți! Nu am nici cea mai mică îndoială! Trebuie să vă anunț că Tatăl nostru m-a binecuvântat cu o schimbare a planului care m-a uimit foarte tare, dar pentru care sunt extrem de recunoscător și onorat!

— Ce anume? a întrebat Joana.

— Știți că planul inițial era, ca, după ce starea ei s-ar fi îmbunătățit, să o transportăm pe Insulă la Centrul de Recuperare unde ar fi urmat să ne fie prezentat noul mentor al Jajei.

— Da!

— Ei bine, chiar înainte de trezirea ei, am primit binecuvântata înștiințare că eu voi avea rolul de mentor. Așadar, după ce ne vom întoarce, vom afla care dintre instructorii de la Centru va fi cel mai potrivit pentru ea.

— De ce nu se permite să ai tu ambele roluri?

— După cum bine știți, pe toată perioada de recuperare a unui pacient, este foarte importantă colaborarea dintre mentor și instructor. Nu se poate ca această colaborare să nu existe!

Fericiți pentru mine și pentru întregul proces tocmai început, Joana și Fábio m-au îmbrățișat ca doi copii dragi ai sufletului meu pe care Tatăl nostru cerea îmi permisesse să-i ghidez, chiar și pentru o perioadă scurtă.

Până la momentul plecării, Jaja a mai trecut prin trei treziri similare. Însă la ultima, cea care ne-a și anunțat de faptul că era pregătită să părăsească Alt Loc, a avut din nou

rememorări amalgamate, dar fără să le mai verbalizeze. Se desfășurau în continuare în mintea ei ca secvențele unor filme dureroase, dar, pentru că s-au apropiat mult de ceea ce noi numim amintiri, era un semn important că procesul de reglare a psihicului ei dădea roade.